

16 — Inkubacija

Mrak je bio sveprisutan i uporan već neko vreme. Sam pojam o vremenu i njegovom proticanju je tmina odavno pojela i uništila. Crnilo je učinilo da ne znam da li sanjam ili sam budan, da li su mi oči zgrčevito začepjene ili uzaludno vaze za svetlom koje nikako neće doći. Ali moram izdržati, jer moje vreme je na pomolu.

Paralizovan sam u fetus položaju od kako sam zatvoren u ovoj sluzavoj komori. Dugo, ili se barem tako činilo, telo je samo mirovalo, toliko da sam se u početku osećao mrtvo. Žmarci u stomaku su došli prvi, čineći da mi se torso sam od sebe grči i napinje. Taj blagi stimulans me ubija, želja za reagovanjem na treperenje je prevelika. Ipak, već se osećam jače... drugačije.

Obavijeno ovim mrtvačkim ćebetom telo je odbijalo poslušnost, ali um je postajao svesniji. Ako bih se samo malo mogao pomeriti i probosti ovu klaustrofobičnu tvorevinu u kojoj sam zatočen, našao bih se odmah na slobodi, okupan svetlom i ponovo ujedinjen sa svojom braćom i sestrama. Samo ovo saznanje, da taj slatki nektar svežeg vazduha i beskonačnog prostora leži tako blizu, dovodi me do ludila. Ali sve je to deo testa, neminovnog procesa koji su svi moji preci morali preživeti.

Ah, vratio se... Iznova me posećuje taj bol u leđima, najužasniji od svega što sam do sada osetio. Lagano cepanje zadnjeg dela mog tela, a ne mogu ni da vrisnem iz revolta i želje za olakšanjem. Nešto mi uporno i usporeno probija kožu. Ponekad, kao sada, deluje kao da rastem, taj neprijatni osećaj razvlačenja i tenzije, večito stanje nalaženja na rubu pucanja.

Pre nego sto sam bačen ovde, okusio sam taj život napolju, ali sam bio gmizav, osakaćen i bedan. Bio sam krhko biće, konstantno u begu

od onih koji su bili jači, a njih je uvek bilo više. Jedini kojeg nazivamo vladarem, zaštitnik i učitelj svih mojih prethodnika, ustanovio je ovaj okrutni ciklus, te stadijume evolucije i dokazivanja prava na nošenje porodičnog imena. Golijat... To divno i prestižno ime, titula koja strahopoštovanje izaziva čak i kod monarha našeg naroda.

Samo telo mi prekida tok misli... učinilo mi se kao da je nešto puklo u utrobi... Evo ga opet! Da, jeste! Još jedan! Ponovo! Cela utroba se pokreće i izbija napolje! Ne vidim šta se događa! Umreću! Da li sam zaslužio smrt, nedostojan slave i časti svog pravog imena? Ili... Ne, bol je prestao. Drhtanje miruje... umire.

Mislim da sam se onesvestio... ili sam upravo sada zaspao i sanjam, ne znam. Ovaj prokleti mrak mi se igra sa umom i ovo ubogo telo koje ne mogu da... osetim. Ruke! Osećam ih ponovo kako odmaraju na mojim grudima, sklopljene i slabe. Utrnule su, ne mogu ih još pomerati, ali da, osećam ih napokon.

Pulsiranje grudi mi vraća nemir u um, ali ovog puta se sve odvija prebrzo. Umrtvljene ruke same od sebe, gotovo refleksno, probijaju skorenjenu sluz kojom su bile pričvršćene za moj grudni koš i sada beživotno vise pored tela. Sveži talasi mukusa slivaju se niz grudi, prelazeći preko rebra i stomaka ispod kojih je užasnom silinom nešto počelo da bije iznutra. Životna tečnost juri ka rukama i moj prvi svesni pokret je hvatanje izmučene utrobe u očajničkom pokušaju da se divljačko udaranje smiri. Četiri finalna napada mi zadaju oštar bol, praćen kidanjem kore koja se gotovo stopila sa telom. Silina pucanja šalje monstruozi grč kroz celo telo, lomeći ga iz fetus položaja i ispravljajući ga u potpunosti. Udovi su u neverici zbačeni sa abdomena, udarajući u zidove mog organskog zatvora, dok četiri nove ruke hrle ka napred da dohvate bilo šta što mogu i osete život po prvi put. Bol je

prestao na nekoliko trenutaka, ali se iznova pojavio na leđima, dostižući groteskni klimaks. Osećam ih, dva tupa oblika koja pokušavaju da se probiju, neprestano igrajući napred nazad. Iako znam da ih ne mogu zaustaviti, primalni strah, zbunjenost i slabost teraju svih šest udova da pohrle unazad i spašavaju telo. Celo moje biće se krivi u pokušaju da dođem do bolnih tačaka, ali uzana, klizava komora sprečava manevrisanje. Uz nekontrolisano drhtanje i neopisiv bol, moja mekana, nežna leđa su probijena. Dva velika kruta pipka su prodrle iz sluzavog tela, bacivši me u toliku agoniju da nisam osetio još jedan par kako uništava egzoskelet nešto naniže. Bili su ogromni i činilo se da neće prestati da izlaze, udarajući komoru oko mene dok sam se navikavao na nove delove tela. Životna tečnost je sama od sebe počela da kulja u njih, čineći da tanane membrane postanu veće, gurajući me svom svojom silinom na drugi kraj mog organskog zatvora. U tim momentima panike i svesnosti da će me samo moje telo rastom udaviti i slomiti, velike oči se otvaraju po prvi put.

Iako ometen od strane mukusa i ostalih telesnih tečnosti, pogled mi je pao na delikatni zrak svetlosti koji je probijao komoru. Očajnički grabim i snagu upinjem ka tananom otvoru, mojih šest udova bodu i udaraju zidove ne bi li tamnica pukla i dala mi život.

A napolju, ni korak dalje, vladalo je nestrpljenje i iščekivanje, pogledi bez treptaja i apsolutni muk. Ta odvratna čaura je počela da se otvara i puca, a samo je jedan od njih znao šta će se desiti, govoreći ostalima da spuste svoje štapove i čekaju. „Biće prelep, videćete“, rekao je dečak približavajući se jezivom malom obliku sa divljenjem u očima. I da, bio je upravu, jer se samo nekoliko momenata kasnije predivni zeleno-žuti leptir probio napolje i započeo svoj prvi, veličanstveni let.